

CAMINS DAMUNT LES DUNES

CAMINS
DAMUNT LES
DUNES

RAFAEL VALLBONA

Primera edició: octubre del 2011

Realització de la la coberta: Damià Mathews

Maquetació d'interior: Marquès, SL

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2011 Rafael Vallbona i Sallent, del text

© 2011 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa

Roís de Corella, 16

08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-29.790-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3609-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Imikk s imilkk as a ikccem uram agdur
(‘A poc a poc, el camell entra a la cassola’)

PROVERBI AMAZIC

1

Què voleu que us expliqui de la meva vida si, fins a aquell precís moment, mai no havia cregut que valgués un pet?

Els nois de Beverly Hills ja ho tenim això: bones cases amb jardí, piscina i potser un parell de serventes hispanes a les quals, amb sort, algun dia els veiem les calces d'esquitllada; escoles exquisides on ens ensenyen a ser persones de bé i a estimar Amèrica i ens eduquen en la moral protestant per damunt de qualsevol altra cosa, incloses la literatura o les ciències —la meva actual és la West LA Junior College, però he anat a mitja dotzena de la mateixa categoria i potser fins i tot de millors—; avorrits diumenges d'infantesa al Rancho Park and Golf Course o a LA Country Club; desesperants tardes de cremar la Visa al Tommy Hilfiger o al D&G de Rodeo Drive, i sobretot, això és fonamental per poder ser un autèntic fill de Beverly Hills, uns pares dedicats en cos i ànima a la feina, al cinema i la televisió en el meu cas, amb una histèria moderadament creixent i una addicció a tota mena de

fàrmacs i a algun altre estupefaent dels que no necessàriament es dispensen a les farmàcies.

Sort que fa uns anys que només es parlen per correu electrònic. I això que el pare viu a Marina del Rey, a quatre passes. El veig un cop al mes, quedem en un *diner's* i ens expliquem la vida per damunt, dues pinzellades impressionistes i gràcies.

—Fes cas a la mare i estudia més, Eddy.

Ni cas.

De fet, estic segur que no us calen tants detalls per saber com sóc, prou que devieu haver vist païos com el que us parla en moltes sèries de televisió. Us asseguro que la majoria d'individus de la meva edat que conec són calcats als personatges que surten a Disney Channel, o encara més avorrits i estúpids. Un pla fantàstic, oi? Deu ser per això que no tinc cap amic, allò que se'n diu un amic de l'ànima.

Doncs aquesta ve a ser la vida d'un noi de quinze anys de Beverly Hills com ara jo. Tòpica, patètica i amb menys ambició que l'equip de voleibol femení de l'escola, si ho voleu; però, ara que hi penso, l'enyoro. Ja m'agradaria ara mateix estar xumant una coca a qualsevol terrassa de Santa Monica parlant de qualsevol fotesa en lloc de córrer esperitat per aquests carrerons pudents i foscos de no sé on punyetes, al Marroc més perdut, inquietant i ple de tipus que em miren malament i que, segur, estan disposats a fer-me la pell encara que només sigui per robar-me les Vans.

Les emocions de l'existència ens fan així de contradictoris. Em sembla que és allò de la condició humana. M'ho

havien explicat a filosofia. No és que vagi per pensador, jo, però és que el profe, el senyor Moore, s'explica molt bé i fa venir ganes d'escoltar-lo. És clar que, de la majoria de temes, al cap de dos dies ja no en recordo ni l'enunciat. Memòria de peix. Per això ara em sorprèn a mi mateix que, de sobte, totes aquestes coses em vinguin al cap. Deu ser per la situació límit. Recapacito. Per si de cas.

I mentre penso en tot això a càmera ràpida, corro esperitat pel laberint de passatges, carrerons i andrones de la casba. Encara no sé com puc fer dues coses a la vegada sense estavellar-me contra una tàpia ni empassar-me cap d'aquests ases carregats com furgonetes que apareixen sense avisar en un revolt, conduïts per un paio renegrit i esquifit que, això sí, saluda educadament.

—*Salam aleikum.*

—*Aleikum salam.*

Les cames em porten volant baix pel que semblen els passadissos secrets d'una pel·li d'espies. Les Ray-Ban han volat pels aires fa una estona. Ha estat involuntari, és clar, però ha servit per treure uns metres d'avantatge als meus perseguidors; s'han discutit com gat i gos per veure qui se les quedava. He comprat 150 dòlars de sort.

És per por que corro esperitat fugint d'uns quants moros fastigosos, bruts i desdentegats? Sí, no sóc cap heroi de la Marvel, jo. Només sóc un noi de casa bona que tenia una vida més o menys plàcida i avorrida fins que va pujar en un vol de la Delta cap a Madrid, i d'allà en un altre de ronyós d'una companyia espanyola fins a Ouarzazate, al

sud del Marroc, a les portes del desert: tres estudis, platós naturals impressionants, hotels de luxe. No es va rodar pas a Califòrnia, Ben Hur! Aquí els camells són de veritat, hi ha força més sorra que a la platja i tot el país està habitat per un assortit d'individus més aviat baixets i amb l'alè pudent, dels quals és millor no fiar-se gaire. El Hollywood de l'Àfrica, en diuen. Una broma de mal gust per als que som del Hollywood d'Amèrica, l'únic.

—Cap problema Eddy. Tu pots passar tot el dia descansant a la piscina de l'hotel o els dius que et portin d'excurció amb tot terreny i al vespre, quan jo torni del rodatge, anem a sopar i sortim a divertir-nos com dos col·legues.

La meva mare és la reina dels projectes no acomplerts. Sempre s'acaben esguerrant per una seqüència que ha calgut repetir deu vegades, o bé per l'inútil del regidor o a causa de les presses del productor per acabar. La culpa sempre és d'un o altre, però el que es queda penjat sóc jo. Ja ho veia a venir, que al Marroc passaria exactament el mateix, per això vaig decidir campar-la al meu aire passant d'ella i del personal de l'hotel. I les queixes a la Sony Entertainment.

Córrer, fugir. De moment és l'únic que puc fer; per la meva estupidesa, per ficar els nassos on no em demanen, per voler tractar amb aquesta xusma pudent, els individus de la qual no serveixen ni per fer de cambrers.

Hauria hagut de passar de llarg, no me'ls hauria hagut

d'escoltar, com si no hi fossin. Però m'oferien xocolata de la bona a un preu raonable. N'he sentit a parlar tant del haixix del Marroc! Em delia per provar-lo. Tothom deia que et relaxava molt i que et venien ganes de riure per tot. Abans de sortir de LA el penjat d'en Richard m'havia advertit.

—Com tornis del Marroc sense haver-te fet uns petes és que ets un marica.

—Faré un vídeo per demostrar-t'ho, idiota.

O sigui que aquell era el meu pla del dia: tocar el dos de l'hotel per una de les portes laterals així que es despistés el Mohamed que ma mare m'havia posat de mainadera, buscar algú que em vengués una pedreta, carregar una pipa que compraria a la medina, fumar-la tot prenent un te en algun cafetí local, enregistrar-ho tot amb la Handycam i penjar-ho al Twitter. Quedaria tan autèntic que tota la colla de fantasmes de l'escola caurien de cul.

Però no comptava amb allò. Córrer com un boig per treure'm del damunt aquella tropa de sonats desdentegats de mirada amenaçadora no formava part dels meus plans. Veuen un turista i es pensen que tots som uns pàmfilis, i proven d'aixecar-te la camisa tot el que poden. I si, a més, et poden mangar la cartera, doncs millor. Els problemes vénen quan els descobreixes el marro i els plantes cara. I és el que he fet jo, tot i que no he calculat l'equilibri de forces. Ells són quatre i jo estic sol: no em toca més remei que córrer com un boig. Desequilibri total.

—Amic, amic, tu vols haixix del bo.

I a la que te'ls mires, només mirar-los encara que sigui de cua d'ull, ja has begut oli. I pobre de tu si no els compres res. Droga, una catifa o dos-cents grams d'espècies per al cuscús, el que sigui, però compra'ls alguna cosa si no vols problemes. I jo no compro si no ho veig clar. Aquell haixix que m'havien palplantat davant dels morros feia olor de tot menys del que em pretenien fer creure que era.

—Això ho fas fumar a ta mare.

—És bo, amic, molt bo.

—Això són excrements de dromedari premsats. Fumate-la tu, aquesta porqueria, col·lega.

Discussió, veus que s'alcen més del que m'han ensenyat que fan les persones ben educades, empentes, una mà anònima que em busca la cartera i que s'emporta una contundent plantofada. Paraules fora de to d'aquelles que s'entenen en qualsevol idioma. Gent que s'agombola pel plaer de veure l'espectacle i que, per tant, no pensa intervenir-hi, no fos cas que se'ls acabi la festa abans d'hora. Llambregada ràpida a banda i banda de la plaça, ni un miserable poli. Ara que, pensant-ho bé, no n'he vist mai cap, de poli marroquí, o sigui que no sé quina fila fan. Pitjor per a mi. Les empentes i els insults augmenten. Encara sort que no he portat la càmera. Finto. Un intent de traveta per fer-me caure. Si caic a terra estaré cuit i ningú no m'haurà tirat, hauré caigut jo sol, pel meu mal cap, o potser diran que vaig fumar. Esquivo el peu aliè al darrer instant, però no puc evitar fer un lleu salt enrere. El mur rogenic que tanca la plaça pel sud s'apropa. Un cop

els omòplats toquin els maons no em quedarà més remei que rendir-me. Segur que dins de la bossa que porta un hi ha un ganivet oscat i rovellat, però capaç de clavar-se a l'estómac com es clava en la xocolata per fer-ne pedres a gust del consumidor. Una altra llambregada buscant una escapatòria a la desesperada. Al fons descobreixo una ombra que es retalla dura com una fuetada damunt del rectangle de la plaça farcit del sol zenital del migdia.

Definir l'objectiu sense mirar-lo per no descobrir-me. Controlar la musculatura, posar-la en tensió. Comptar fins a tres, fer una finta i sortir catapultat per les puntes dels peus. Agafar grans glopades d'aire amb la boca oberta, respirar a ritme, fer que el profe de gimnàstica se senti orgullós de l'Eddy Smithee.

A penes uns segons i tot comença a passar tan accelerat com en un vell film de Laurel i Hardy. Portals tancats, carrerons a cada cantonada més estrets i tortuosos, rucs carregats de terrissa, homes asseguts en taulells d'ínfimes i indescriptibles botigues, mosques gegants que xoquen contra la meva cara, el ritme cardíac accelerat, les veus amenaçadores tan pròximes, la por que dóna ales, i la vida, que voldria ara tan avorrida i calmada com sempre, xarrupant una coca en una terrassa del Santa Monica Pier Restoration.

I ara donaria el que fos per ser allà, crec que fins i tot intentaria ser un bon estudiant; correcte com a mínim. En ma vida m'havia vist en un merder d'aquesta mena. És ara que m'adono que la vida val unes quantes coses.

Suposo que d'aquí a uns dies, si surto d'aquesta, tornaré a pensar que tinc una fastigosa vida burgesa i buida a LA, i evocaré aquesta fugida comes ajudeu-me com la gran aventura de la meva vida sense sentit. Rient en explicar-ho als col·legues, fotent-me dels meus empipats perseguidors, ridiculitzant-los. Però ara que sento la glopada d'alè podrit d'aquests galifardeus al clatell, em penso que no està pas tan malament la meva lleu existència americana. Encara que hagi d'estudiar una mica.

Un feix de llum en l'horitzó d'aquests passadissos cap a l'avorn que són els carrerots de la casba. M'hi llenço de cap.

Moros de merda.